

že se Lukášovi žádný z nich nelíbí.

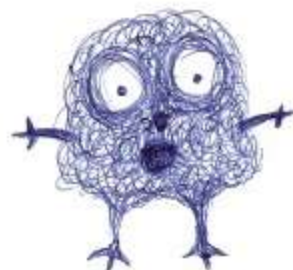
„Když já chci toho svého,“ opakoval tvrdohlavě Lukáš. Tvářil se nevrle. Tatínka opouštěla dobrá nálada.

„Prosím tě, Lukáši, tak si přece vyber! Podívej se, jak jsou ti bubácci povedení!“

„Jenomže můj Bubáček je jenom jeden,“ trval na svém Lukáš.

Tatínek se zamračil.

„Lukáši, vždyť je to jen obrázek na kousku papíru!“

„Není! Je to můj kamarád!“ Lukáš se skoro rozplakal.

„Nic nechápeš!“ dodal a odešel do svého pokoje. Tatínek skutečně nic nechápal.

Po obědě se nad uslzeným Lukášem slitovala maminka.

„Já se s tebou do toho lesa ještě podívám,“ řekla.

Lukáš zajásal a dal mamince velkou pusku. Běžel se obléknout.

Tatínek si zatím na stole v obývacím pokoji rozložil šachovnici. Udiveně vrtěl hlavou: „Tolik bubáčků jsem ti namaloval...“

